

k oběhu, k obchodu určený, a k oběhu se hodící. Následkem toho není zde podmínky výjimečné normy § 1 zákona ze dne 3. května 1868, čís. 36 ř. zák., a není dána příslušnost sborového soudu k umořovacímu řízení ohledně řečeného zástavního listu. Tvrzení, že zástavní list rovná se polici samé, jejíž dání v zástavu potvrzuje, a že tím nastala příslušnost sborového soudu dle § 9 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák., nenalézá v zákoně opory. Nastupuje tedy nutně příslušnost okresního soudu bydliště žadatelova.

Čís. 1145.

Byl-li povolen odklad exekuce vyklizením, posunuje se též počátek lhůty § 575, odstavec třetí, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1921, R I 861/21.)

Proti exekučnímu titulu na vyklizení v termínu únorovém 1921 domáhali se povinní, dříve ještě, nežli vymáhající věřitel nastoupil exekuci, odložení exekuce dle nař. čís. sb. 409/1920, načež jim povolen odklad exekuce až do termínu květnového. Exekuční návrh podaný vymáhajícím věřitelem dne 24. května 1921, soud první stolice zamítl, poněvadž usnesení, svolující k soudní výpovědi a tvořící exekuční titul, pozbylo ve smyslu § 575 c. ř. s. účinnosti, ježto do 14 dnů po čase, určeném v tomto usnesení pro vyklizení, tedy po 14. únoru 1921, nebylo za exekuci žádáno. Rekursní soud vyhověl exekučnímu návrhu. **Důvody:** Stížnost jest důvodná a nebylo zákonné příčiny, aby první soudce návrh stěžovatelů na povolení a výkon exekuce vyklizením bytu, dne 24. května 1921 podaný, zamítl jako opožděný. Návrh ten nutno dle spisů považovati za pokračování v exekuci jednou již povolené a nutno uznati, že správné jest tvrzení stěžovatelů, že když první soudce k žádosti strany povinné výkon exekuce vyklizením odložil až do termínu květnového 1921, nebylo proto stěžovateli možno podati dříve další návrh na výkon exekuce. Nelze tedy právem tvrditi, že návrh ten jest opožděn, a že exekuční titul ve smyslu § 575 c. ř. s. pozbyl účinnosti, neboť, jak již uvedeno, nejde o povolení exekuce na základě exekučního titulu, nýbrž o pouhé pokračování v exekuci a nutno uznati, že návrh vymáhající strany, který byl zamítnut pro opoždění, byl včas podán.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest sice správným tvrzení rekursu, že vypovídatelé v termínu únorovém 1921, kdy vypovězení dle soudně povolené výpovědi byt vykliditi měli, nepodali vůbec návrhu na exekuci vyklizením a není v tom směru správným odůvodnění usnesení soudu rekursního, že exekuční návrh, podaný dne 24. května 1921, pokládati jest za pokračování v exekuci jednou již povolené. Přes to však dlužno pokládati právní názor soudu rekursního za správný v tom směru, že nepodáním exekuce v termínu únorovém 1921 ve lhůtě § 575 c. ř. s. nepozbyla výpověď právní účinnosti a vykonatelnosti, neboť, než ještě exekuce na vyklizení bytu navržena býti mohla,

žádali vypovězení odklad hrozící jim exekuce, kterýžto odklad ve smyslu nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. dle usnesení ze dne 7. února 1921 byl i povolen. Povolením odkladu tohoto byla vykonatelnost výpovědi odložena až do termínu květnového 1921 a jestliže vypovídatelé právě vzhledem na tento odklad, nahlízejíce zřejmou bezvýslednost takového kroku, v termínu únorovém návrhu na vyklizení nepodali, nelze s touto skutečností spojovati právního důsledku § 575 c. ř. s. Tento předpis zakládá se na §§ 1114 obč. zák. a 560 a 569 c. ř. s., které s opominutím výpovědi spojují domněnku obnovení nájemního poměru. V tomto případě nebyla však takováto domněnka pokud se týče úsudek na obnovení nájemního poměru právně možným, když podobným odkladem exekuce vykonatelnost výpovědi byla dočasně až do příštího termínu suspendována. Náhled, že vypovídatelé přes to měli návrh na exekuci podati, aby zabránili důsledku § 575 c. ř. s., znamenal by za okolností tohoto případu zcela bezduchý formalismus, který by se při výjimečné povaze právního opatření dle zákona ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., přičil základním zásadám právní slušnosti. Když tedy vykonatelnost výpovědi povoleným odkladem odložena byla až k termínu květnovému 1921, má to samozřejmý důsledek, že i počátek lhůty k podání návrhu sdílí stejný odklad a, uznal-li soud rekursní návrh vypovídatelů na exekuci podaný dne 24. května 1921, tedy ve lhůtě § 575 c. ř. s., počítané od termínu květnového, za včasný, dlužno názor tento schváliti.

Čís. 1146.

Smlouva sprostředkovatelská. Pro vyplacení odměny rozhodným jest výsledek zásáhnutí sprostředkovatele, třebaš nebyl činným až do hotovosti smlouvy.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1921, Rv I 365/21.)

Žalovaná Karolina P-ová, jednajíc za sebe i za spolužalovaného svého manžela Josefa P-a, požádala dne 20. prosince 1917 žalobce, jakožto majitele realitní kanceláře, aby sprostředkoval prodej nemovitostí, jí a jejímu manželu společně náležejících. Jako cenu prodejní nemovitostí těch určila žalovaná 250.000 K a jako odměnu za sprostředkování zavázala se zaplatiti žalobci 2 proc. z této ceny. Dopisem ze dne 22. března 1918 oznámil žalobce žalované, že nemovitosti nabídl též Adolfu M-ovi za 300.000 K a že ho vybídl, aby k vůli úspoře času vyjednal věc přímo s ní samotnou. Kromě M-a označil žalobce žalované ještě několik koupěchtivých, celkem 13, oznámiv i jejich adresy. Přes to, že k zamýšlenému prodeji došlo tím způsobem, že nemovitosti uvedené koupil podle punktací ze dne 26. března 1918 a podle konečné smlouvy kupní ze dne 12. dubna 1918 Adolf M. za 250.000 K, odepřeli žalovaní vyplatiti vyjednanou provisi žalobci, jenž následkem toho domáhal se jí sporem. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl. Odvolací soud ji zamítl. Důvody: Právním podkladem žaloby jest smlouva, sjednaná mezi žalobcem a žalovanou. Smlouva ta, ač jest velmi blízko smlouvě námezdní a smlouvě o dílo (§ 1151 obč. zák.), liší se přece od nich na tolik, že nelze ji ani mezi smlouvy tyto, ani mezi jiné v obecném zákoníku občanském výslovně uvedené smlouvy za-